

да измайсторя острилото. То ей-сега ще стане. Взехъ му вече леснината на това твърдо желъзо. Докато изостря гвоздеа, седни тукъ на стола!

да работишъ, а ще дойда следъ три години да те взема.

Ковачътъ позволилъ на дявола да стане. Щомъ се освободилъ, дяволътъ тозмигъ изчезналъ.

Като минали още три години, той дошелъ при ковача и попиталъ:

— Сега готовъ ли си?

— Готовъ съмъ, — отговорилъ ковачътъ. — Още сега ще тръгнемъ, ако искашъ. Но преди това ще те попитамъ нѣщо. Вѣрно ли е, че можешъ, както разказватъ хората, да станешъ толкова малъкъ, колкото искашъ.

— Разбира се, че мога, — рекълъ дяволътъ.

— Моля ти се тогава, пѣхни се въ моята желъзна кесия, да видишъ да нѣма нѣкоя дупка, та да изгубя паритѣ

Дяволътъ седналъ. Ковачътъ се засмѣлъ и казалъ:

— Ще седишъ тукъ още три години! Желъзото е много твърдо.

— Моля ти се, ковачо, пусти ме да стана! Много бързамъ. Обещавамъ ти, че сега ще те оставя

си, като тръгнемъ на пжтъ.

— На драго сърдце, — рекълъ дяволътъ, станалъ съвсемъ малъкъ и се пѣхналъ въ кесията.

Ковачътъ тозмигъ затворилъ кесията. Дяволътъ се обадилъ отвътре: